

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobkyně: nezl. A. T.**, nar. „X“, zastoupené zákonným zástupcem V. T., oba bytem „X“, proti **žalovanému: Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem v Praze 2, ul. Na Poříčním právu č. p. 1, PSČ 128 01, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2013, č. j. MPSV-UM/12029/13/4S-ÚSK, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 11. 10. 2013, č. j. MPSV-UM/13506/13/4S-ÚSK,**

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se prostřednictvím svého otce jakožto jejího zákonného zástupce žalobou podanou u Krajského soudu v Ústí nad Labem v zákonem stanovené lhůtě domáhala přezkoumání zákonnosti a následného zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 11. 9. 2013, č. j. MPSV-UM/12029/13/4S-ÚSK, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 11. 10. 2013, č. j. MPSV-UM/13506/13/4S-ÚSK, kterým bylo rozhodnuto o jejím odvolání proti zamítavému rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajská pobočka Ústí nad Labem, Kontaktní pracoviště Ústí nad Labem ze dne 17. 10. 2012, č. j. MPSV-UP/667211/12/AIS-SSL, ve věci její žádosti o přiznání příspěvku na péči, a to tak, že žalobkyni se od 1. 6. 2012 přiznává příspěvek na péči ve výši 6.000,-Kč měsíčně pro II. stupeň závislosti – středně těžká závislost – pro osoby do 18 let věku - s odůvodněním, že žalobkyně se považuje za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve smyslu ust. § 8 odst. 1 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálních službách“). Současně se zákonný zástupce žalobkyně domáhal, aby soud

zrušil i prvostupňové rozhodnutí a uložil prvostupňovému orgánu ve věci znovu rozhodnout a také, aby uložil žalované straně nahradit žalobkyni náhradu nákladů řízení.

V žalobě zákonný zástupce žalobkyně uvedl, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě posudku ze dne 18. 9. 2012, v němž ovšem Lékařská posudková služba OSSZ nesprávně vyhodnotila ust. § 3 písm. c) zákona o sociálních službách, čímž bylo porušeno ust. § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád“), jelikož vznikly nedůvodné rozdíly ve srovnání s identickými případy. Poté již nebylo provedeno posouzení zdravotního stavu dle ust. § 8 odst. 1, ust. § 9 odst. 1 zákona o sociálních službách a vyhlášky Ministerstva práce a sociálních věcí č. 505/2006 Sb., k provedení zákona o sociálních službách (dále jen „vyhláška č. 505/2006 Sb.“), s uvedením základních životních potřeb, které žalobkyně není schopna zvládat, a Lékařská posudková služba OSSZ dle zákonného zástupce žalobkyně tento posudek ze dne 18. 9. 2012 zaslala v rozporu s ust. § 25 odst. 4 zákona o sociálních službách prvostupňovému orgánu. Dále zákonný zástupce žalobkyně uvedl, že proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí sice podal odvolání, v němž namítal, že v době posuzování zdravotního stavu bylo zřejmé, že se jedná dle poznatků lékařské vědy a sdělení odborných lékařů KDHO o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, který bude trvat nejméně jeden rok, jelikož léčba žalobkyně byla naplánovaná přibližně na dva roky, a proto prvostupňový orgán měl v rámci autoremedury dle ust. § 87 správního řádu své chybné prvostupňové rozhodnutí zrušit a požádat Lékařskou posudkovou službu OSSZ o nový posudek o zdravotním stavu včetně hodnocení základních životních potřeb a dle tohoto posudku vydat nové rozhodnutí, ovšem prvostupňový orgán tak v rozporu s ust. § 54 odst. 4 správního řádu neučinil, čímž bylo porušeno právo žalobkyně na řádné a úplné posouzení jejího zdravotního stavu.

Žalovaný toto pochybení prvostupňového orgánu dle zákonného zástupce žalobkyně mohl napravit, postupem dle ust. § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu a vyslovit závazný právní názor ohledně ust. § 3 písm. c) zákona o sociálních službách, což ale neučinil a požádal o vypracování dalšího posudku Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem (dále jen „komise“), která sice v posudku ze dne 20. 2. 2013 napravila nesprávné posouzení provedené Lékařskou posudkovou službu OSSZ ohledně ust. § 3 písm. c) zákona o sociálních službách, ovšem při hodnocení stupně závislosti na základě zhodnocení základních životních potřeb hodnotila v rozporu s ust. § 89 odst. 2 správního řádu a ust. § 2 odst. 2 vyhlášky č. 505/2006 Sb. jen aktuální zdravotní stav žalobkyně a nikoliv její zdravotní stav v době, která předcházela vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Komise hodnotila schopnost základních životních potřeb v rozporu s ust. § 2a vyhlášky č. 505/2006 Sb. a skutečnostmi uvedenými ve zdravotní dokumentaci, přičemž výrok a odůvodnění si odporuje s posudkovým hodnocením, a proto s ním zákonný zástupce žalobkyně vyslovil nesouhlas a požádal o nové posudkové posouzení. V dalším posudku ze dne 24. 4. 2013 komise v rozporu s ust. § 3 písm. c) zákona o sociálních službách změnila správné posouzení ze svého původního posudku, kterým napravila chybný posudek Lékařské posudkové služby OSSZ, ovšem při hodnocení stupně závislosti na základě zhodnocení základních životních potřeb opět hodnotila v rozporu s ust. § 89 odst. 2 správního řádu a ust. § 2 odst. 2 vyhlášky č. 505/2006 Sb. pouze aktuální zdravotní stav žalobkyně a nikoliv její zdravotní stav v době, která předcházela vydání napadeného rozhodnutí. S tímto posudkovým zhodnocením, který žalobkyni příspěvek na péči nepřiznal, zákonný zástupce žalobkyně opět vyslovil nesouhlas a požádal žalovaného o zjednání nápravy. Ten pak požádal o vypracování srovnávacího posudku Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí v Praze, která ve svém

posudku ze dne 21. 8. 2013 napravila výše uvedené nesprávné posouzení provedené Lékařskou posudkovou službou OSSZ a komisí a částečně i napravila posuzování základních životních potřeb pro hodnocení stupně závislosti, když posoudila jako nezvládnuté čtyři životní potřeby, a to mobilitu, stravování, péči o zdraví a osobní aktivity. V případě životní potřeby oblékání a obouvání a životní potřeby tělesná hygiena však vůbec nebylo zohledněno období od 16. 4. 2012 do 14. 12. 2012, kdy žalobkyně měla zavedený centrální žilní katétr, přičemž nebylo možné předpokládat, že pětileté dítě je schopno opakovaně provádět očistu celého těla nebo manipulovat s oblečením bez rizika infekce či jiných zdravotních komplikací a v souvislosti s poškozením katétru. V případě životní potřeby výkon fyziologické potřeby pak dle zákonného zástupce žalobkyně nebylo zohledněno období od července 2012, kdy nastalo výrazné zhoršení pomočování v důsledku léčby spojené s vysokou hydratací, do června 2013, kdy došlo vzhledem k léčbě na nefrologii k výraznému zlepšení. Z právě uvedeného je zřejmé, že i Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Praze hodnotila stupeň závislosti na základě zhodnocení základních životních potřeb v rozporu s ust. § 89 odst. 2 správního řádu a ust. § 2 odst. 2 vyhlášky č. 505/2006 Sb. pouze aktuální zdravotní stav a nikoliv zdravotní stav v době, která předcházela vydání odvoláním napadeného rozhodnutí. Ve svém výroku a odůvodnění přitom tato komise uvádí, že daný stav byl i od 1. 6. 2012, čímž vznikl rozpor mezi posudkovým zhodnocením a výrokem a odůvodněním. Na základě tohoto posudku pak bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí, kterým byl žalobkyni přiznán příspěvek na péči alespoň ve II. stupni závislosti, s nímž ovšem zákonný zástupce žalobkyně nesouhlasí.

V návaznosti na právě uvedené zákonný zástupce žalobkyně uvedl, že v daném případě nebylo umožněno řádné a úplné posouzení zdravotního stavu Lékařskou posudkovou službou OSSZ, na jehož základě mohl prvostupňový orgán vydat rozhodnutí, čímž došlo k porušení ust. § 4 odst. 4 správního řádu. Dále Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Praze hodnotila stupeň závislosti na základě zhodnocení základních životních potřeb v rozporu s ust. § 89 odst. 2 správního řádu a ust. § 2 odst. 2 vyhlášky č. 505/2006 Sb. Dále bylo porušeno ust. § 2 odst. 4 správního řádu, jelikož vznikly nedůvodné rozdíly ve srovnání s identickými případy, kdy Úřad práce v Ústí nad Labem přiznal III. stupeň závislosti, Úřad práce v Chomutově přiznal III. stupeň závislosti a Úřad práce v Mostě přiznal IV. stupeň závislosti. Dále bylo dle zákonného zástupce žalobkyně porušeno ust. § 2 odst. 2 zákona o sociálních službách, jelikož bylo porušeno právo žalobkyně na projednání věci bez zbytečných průtahů a v přiměřené lhůtě a také právo na nestrannost a nezávislost správního úřadu. Vedle toho bylo porušeno i ust. § 2 odst. 1 správního řádu, jelikož v průběhu řízení byly zákony a ostatní právní předpisy opakovaně porušovány či nesprávně interpretovány, což se týká i mezinárodních smluv – konkrétně čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Závěrem zákonný zástupce žalobkyně vyjádřil přesvědčení, že rozhodnutí bylo vydáno na základě posudku, ve kterém je zjevný rozpor mezi výrokem a odůvodněním a posudkovým zhodnocením, což jej činí vnitřně rozporným.

Žalované Ministerstvo práce a sociálních věcí předložilo k výzvě soudu správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrholo, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný nejprve zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení a k věci uvedl, že v rámci odvolacího řízení proti prvostupňovému rozhodnutí, jímž žalobkyně nebyla shledána osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby, jelikož u ní nebyl shledán dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, ačkoliv zákonný zástupce

žalobkyně byl názoru, že u žalobkyně je dán dokonce III. stupeň závislosti, požádal komisi o posouzení stupně závislosti žalobkyně. Komise dne 20. 2. 2013 vyhotovila posudek, z něhož vyplynulo, že v případě žalobkyně se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, v jehož důsledku žalobkyně nezvládá základní životní potřeby v oblasti péče o zdraví a osobní aktivity, a proto se nejedná o osobu závislou na pomoci jiné osoby ve vztahu k zákonu o sociálních službách. Na základě námitek zákonného zástupce žalobkyně se komise zabývala opětovně zdravotním stavem žalobkyně, přičemž dospěla ke shodnému závěru. S ohledem na argumenty nadále uváděné zákonným zástupcem žalobkyně komise pro zajištění maximální objektivity posouzení stupně závislosti u žalobkyně celou věc postoupila k posouzení Posudkové komisi Ministerstva práce a sociálních věcí v Praze, která dospěla k závěru, že žalobkyně z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nezvládá čtyři základní životní potřeby, a to mobilitu, stravování, péči o zdraví a osobní aktivity. Zákonný zástupce žalobkyně byl s tímto výsledkem posouzení seznámen, a protože již podklady nedoplnil a ve věci se nevyjádřil, dospěl žalovaný k závěru, že ve věci lze objektivně rozhodnout, přičemž počínaje dnem 1. 6. 2012 žalobkyni přiznal příspěvek na péči ve výši 6.000,-Kč pro II. stupeň závislosti.

Žalovaný nesouhlasí s tím, že měl prvostupňové rozhodnutí zrušit bez žádosti o vypracování posudku a věc vrátit k novému projednání z toho důvodu, že došlo ke špatnému hodnocení zdravotního stavu, který nebyl hodnocen jako dlouhodobě nepříznivý ve vztahu k ust. § 3 písm. c) zákona o sociálních službách. Žalovaný totiž nedisponuje pracovníky s medicínským vzděláním, a proto dlouhodobost zdravotního stavu nemohl sám hodnotit, protože k tomu není kompetentní. Proto požádal komisi o posouzení stupně závislosti příslušnou posudkovou komisi v souladu s ust. § 28 odst. 2 zákona o soc. službách. Již v prvostupňovém řízení, a to po seznámení se s posudkem týkajícím se stupně závislosti vypracovaným OSSZ, mohl zákonný zástupce žalobkyně dle žalovaného namítat, že s tímto posouzením nesouhlasí a požadovat opětovné posouzení stupně závislosti s odkazem na uvedené námítky. Této možnosti ovšem zákonný zástupce žalobkyně nevyužil.

Žalovaný rovněž nesouhlasí s tím, že komise se nezabývala zdravotním stavem žalobkyně v době předcházející vydání rozhodnutí a že byl posouzen pouze aktuální zdravotní stav. Žalovaný trvá na tom, že komise se zabývala zdravotním stavem od data podání žádosti do data svého jednání, což je zřejmé i z posudku, kde je popsán zdravotní stav žalobkyně od dubna 2012.

Vedle toho žalovaný nesouhlasí s tím, že žalobkyni bylo odpíráno právo na projednání věci bez zbytečných průtahů a v přiměřené lhůtě, právo na nestrannost a nezávislost správního úřadu. Všechny úkony v daném případě byly činěny bez zbytečných průtahů. Pro maximální objektivitu a z důvodu námitek zákonného zástupce žalobkyně bylo ze strany žalovaného přistoupeno i k vyžádání srovnávacího posudku od jiné posudkové komise. Žalovaný je přesvědčen, že nebyla porušena ani Úmluva o právech dítěte a také že v odvolacím řízení postupoval v souladu s patnými právními předpisy. Vzhledem k tomu, že posudková komise zasedala v odborném složení, když v ní byl odborník z oblasti pediatrie, považoval žalovaný vypracovaný posudek za odborný, stěžejní a úplný důkazní prostředek, na jehož základě bylo možné rozhodnout. Posouzení stupně závislosti bylo vypracováno na základě objektivních podkladů, tedy na základě dostatečné zdravotní odborné dokumentace, na základě výsledků sociálního šetření i funkčních důsledků zdravotního postižení. Rozpory nebyly shledány ani v provedení sociálního šetření, při kterém se zjišťuje schopnost samostatného života osoby

v přirozeném prostředí a nedochází při něm k posuzování zdravotního stavu. V daném případě tak bylo provedeno řízení jak v souladu se zákonem o sociálních službách, tak i se správním řádem.

V následně učiněné velmi obsáhlé replice zákonný zástupce žalobkyně setrval na všech žalobních tvrzeních. Dále doplnil, že před vydáním prvostupňového rozhodnutí byl seznámen s podklady, nicméně neměl časový prostor opatřit další podklady, které by mohly být důvodem k vypracování doplňujícího posudku. Vedle toho zákonnému zástupci žalobkyně v té době nebylo známo, že úřad práce vydal rozhodnutí v identickém případě rozhodnutí ve prospěch žadatele o příspěvek na péči. Proto s vydáním prvostupňového rozhodnutí souhlasil s tím, že vůči němu podá odvolání, jelikož byl nadále přesvědčen, že žalobkyně splňuje podmínky pro přiznání příspěvku na péči pro III. stupeň závislosti. Dále uvedl, že po seznámení se s posudkovými závěry Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Praze, kdy bylo konstatováno, že žalobkyně nezvládá čtyři základní životní potřeby, a to mobilitu, stravování, péči o zdraví a osobní aktivity, se rozhodl, že již podklady doplňovat nebude, dále se nebude vyjadřovat a vyčká rozhodnutí, protože správní řízení již trvalo 15 měsíců, dále protože byly vypracovány čtyři posudky, a přesto posouzení zdravotního stavu vykazovalo věcné i právní vady. Dále doplnil, že léčba nádorového onemocnění pomocí chemoterapie je vždy dlouhodobá, proto i zdravotní stav po dobu léčby je dlouhodobě nepříznivý, což je všeobecně známo. Žalovaný měl tudíž jednat dle ust. § 50 odst. 1, ust. § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, a to za situace, kdy úřad práce své zamítavé stanovisko odůvodnil dobou kratší jednoho roku, navíc když se jednalo o skutečnosti mu známé z úřední činnosti, jelikož vydal před tím v identickém případě rozhodnutí ve prospěch žadatele ve smyslu ust. § 3 písm. c) zákona o sociálních službách. Zákonný zástupce žalobkyně po žalovaném požaduje, aby dlouhodobost zdravotního stavu hodnotil jako ostatní okolnosti řízení v souladu s platnými zákony s tím, že měl vyslovit závazný právní názor ohledně výkladu ust. § 3 písm. c) zákona o sociálních službách, jehož chybný výklad přejal prvostupňový orgán z posudku Lékařské posudkové služby OSSZ. Vedle toho zákonný zástupce žalobkyně uvedl, že pro posudkové zhodnocení zdravotního stavu žalobkyně bylo chybně vzato za rozhodné aktuální období a nikoliv období, jež předcházelo vydání prvostupňového rozhodnutí. Dále zákonný zástupce žalobkyně detailně předestřel, v jakých případech, u jakých subjektů a v jaké délce došlo v předmětné věci k překročení zákonem stanovených lhůt s tím, že správní řízení trvalo 445 dnů, zatímco v identickém případě trvalo jen 150 dnů a žádosti bylo vyhověno, což opět detailně předestřel. Zákonný zástupce žalobkyně trvá na tom, že opakovanými úkony v neprospěch žalobkyně byly porušeny české právní předpisy a také Úmluva o právech dítěte, a to její čl. 3, čl. 23 a čl. 26, kdy zájem dítěte nebyl předním hlediskem. Dále zákonný zástupce žalobkyně nesouhlasí s tím, že žalovaný postupoval v rámci odvolacího řízení v souladu s platnými právními předpisy, když všechny posudky o zdravotním stavu žalobkyně považoval za odborné, stěžejní a úplné důkazní prostředky, přestože jejich závěry byly v rozporu se skutečným stavem věci, jež je zřejmá ze zdravotní dokumentace, sociálního šetření, skutečností obecně známých a skutečností známých mu z úřední činnosti. Trvá na tom, že posudky byly vypracovány v rozporu se správním řádem, zákonem o sociálních službách a také v rozporu s vyhláškou č. 505/2006 Sb., přičemž žalovaný nedbal na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Navíc opakovanými úkony byla žalobkyně neúměrně zatěžována. Ve správním spisu jsou zřejmé nesprávnosti, jako jsou chyby v datech, v nesprávných citacích zákonů, doklady jsou označeny čtyřmi různými značkami či pokud se

jedná o nesprávný výrok rozhodnutí. Proto zákonný zástupce žalobkyně nesouhlasí s tím, že by žalovaný postupoval v rámci odvolacího řízení v souladu s platnými právními předpisy. Závěrem poznamenal, že v záznamu ze sociálního šetření je mj. uvedeno, že žalobkyně má zaveden centrální žilní katétr, ačkoliv ani v jednom z posudků nejsou omezení v důsledku této skutečnosti uvedena, přičemž Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem ve svých posudcích opakovaně hodnotila mobilitu v rozporu se sociálním šetřením. Dále podotkl, že v posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Praze je sice uvedeno, že u žalobkyně musí být dodržována přísná prevence infekčního onemocnění, ovšem při hodnocení životních potřeb v podobě oblékání a tělesná hygiena v něm není vůbec zohledněno období od 16. 4. 2012 do 14. 12. 2012, kdy žalobkyně měla zaveden centrální žilní katétr. Přitom mezi nejčastější komplikace spojené se zavedeným centrálním katétrem patří infekce. V případě fyziologické potřeby pak není dostatečně zohledněna náročnost péče, a to před zahájením léčby na nefrologii v červnu 2013. Z toho vyplývá, že Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Praze hodnotila stupeň závislosti na základě zhodnocení základních životních potřeb v rozporu s ust. § 89 odst. 2 správního řádu a dále ust. § 2 odst. 2 vyhlášky č. 505/2006 Sb., a to pouze aktuální zdravotní stav a nikoliv zdravotní stav v době, který předcházel vydání napadeného rozhodnutí. Ve výroku a odůvodnění posudku je sice uvedeno, že tento stav byl i od 1. 6. 2012, čímž vzniká rozpor mezi posudkovým zhodnocením a výrokem a odůvodněním.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť zákonný zástupce žalobkyně s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c) a d) a odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkouvává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému stanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba z hlediska uplatněných žalobních námitek není naprosto důvodná.

Při učinění tohoto závěru soud vycházel ze skutečností prokazatelně vyplývajících ze správního spisu, a to, že na základě žádosti žalobkyně o příspěvek na péči, kterou prvostupňový správní orgán obdržel dne 25. 6. 2012, prvostupňový správní orgán provedl dne 11. 7. 2012 v místě bydliště žalobkyně sociální šetření a následně požádal příslušnou Okresní správu sociálního zabezpečení Ústí nad Labem o posouzení stupně závislosti. Dne 18. 9. 2012 byl zdravotní stav žalobkyně posouzen Okresní správou sociálního zabezpečení Ústí nad Labem, přičemž z tohoto posudku, č. j. LPS/2012/2586-UL_CSSZ, vyplynulo, že v případě žalobkyně se nejedná o osobu do 18 let věku, která se dle ust. § 8 odst. 1 zákona o sociálních

službách považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby s tím, že nejde o osobu, která není schopna zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace a tedy, že zdravotní stav žalobkyně není dlouhodobě nepříznivý ve smyslu ust. § 3 písm. c) zákona o sociálních službách. Na základě tohoto výsledku posudkového zkoumání pak bylo vydáno dne 17. 10. 2012 prvostupňové rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o nepřiznání příspěvku na péči žalobkyni. Vůči tomuto rozhodnutí žalobkyně prostřednictvím své zákonné zástupkyně podala včasné odvolání, v němž namítala, že v důsledku vážného hematologického onemocnění a akutní lymfatické leukémie, je dán dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, který bude trvat nejméně jeden rok, když po intenzivní chemoterapeutické léčbě bude ještě po 16 měsících probíhat udržovací chemoterapie, a proto u žalobkyně je dán III. stupeň závislosti, jelikož bez pomoci jiné osoby neovládne mobilitu, stravování, oblékání a obouvání, tělesnou hygienu, výkon fyziologické potřeby, péči o zdraví a osobní aktivity.

V rámci odvolacího řízení přitom žalovaný prvotně dospěl ke shodnému závěru jako prvostupňový správní orgán, a tedy že v případě žalobkyně se nejedná o osobu do 18 let věku, která se dle ust. § 8 odst. 1 zákona o sociálních službách považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby s tím, že nejde o osobu, která není schopna zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace a tedy, že zdravotní stav žalobkyně není dlouhodobě nepříznivý ve smyslu ust. § 3 písm. c) zákona o sociálních službách. Vycházel přitom z posudků Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem ze dne 20. 2. 2013, v němž bylo konstatováno, že žalobkyně toliko nezvládá dvě základní životní potřeby, a to v podobě péče o zdraví a osobní aktivity, a proto nejde o osobu, která se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby, s tím, že z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu vyžaduje každodenní mimořádnou péči jiné fyzické osoby, ovšem není neschopna zvládat aspoň tři základní životní potřeby. V daném případě ovšem zákonná zástupkyně žalobkyně s tímto posudkovým závěrem vyslovila kategorický nesouhlas a požádala o nové posouzení zdravotního stavu žalobkyně za své účasti i účasti žalobkyně. Tomuto požadavku žalovaný vyhověl, když Posudkovou komisi Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem požádal v rámci odvolacího řízení o vypracování doplňujícího posouzení stupně závislosti žalobkyně. Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem sice ve věci vypracovala doplňující posudek ze dne 24. 4. 2013, v němž ovšem konstatovala, že dospěla ke shodnému závěru o tom, že žalobkyně toliko nezvládá dvě základní životní potřeby, a to v podobě péče o zdraví a osobní aktivity, zatímco ostatní hodnocené aktivity zvládá, s tím, že od 1. 6. 2012 do 12. 11. 2012 nešlo o osobu do 18 let věku, která se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby, s tím, že zdravotní stav nebyl dlouhodobě nepříznivý ve smyslu ust. § 3 písm. c) zákona o sociálních službách; a že od 13. 11. 2012 nejde o osobu do 18 let věku, která se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby, s tím, že z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu vyžaduje každodenní mimořádnou péči jiné fyzické osoby, ovšem není neschopna zvládat aspoň tři základní životní potřeby. I s tímto posudkovým závěrem vyslovila kategorický nesouhlas zákonná zástupkyně žalobkyně a také i její zákonný zástupce, přičemž ti posléze navrhli, aby ve věci byl vypracován srovnávací posudek za účelem posouzení stupně závislosti žalobkyně. I tomuto požadavku žalovaný v rámci odvolacího řízení vyhověl, když požádal Posudkovou komisi Ministerstva práce a sociálních věcí v Praze o vypracování srovnávacího posudku za účelem posouzení stupně závislosti žalobkyně. Komise, jejímž členem byla i odborná lékařka z oboru pediatrie, tomuto požadavku plně vyhověla a dne 21. 8. 2013 vypracovala srovnávací posudek, v němž konstatovala, že v případě žalobkyně jde

o osobu do 18 let věku, která se podle ust. § 8 odst. 1 písm. b) zákona o sociálních službách považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve II. stupni (středně těžká závislost), s tím, že z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat čtyři nebo pět základních životních potřeb a vyžaduje každodenní mimořádnou péči jiné fyzické osoby, neboť nezvládá mobilitu, stravování, péči o zdraví a osobní aktivity. Z právě uvedeného je zřejmé, že Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Praze oproti dvěma posudkovým závěrům Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem dospěla k odlišnému závěru, který měl zásadní vliv na závěr ohledně stupně závislosti žalobkyně na pomoci jiné fyzické osoby. Pro vyhodnocení předmětné žaloby je pak směřodlatné to, že právě ze závěrů Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Praze o tom, že u žalobkyně je dána závislost II. stupně, žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí vycházel, jak zřetelně vyplývá z výroku i odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kdy počínaje dnem 1. 6. 2012 žalobkyni přiznal příspěvek na péči ve výši 6.000,- Kč pro II. stupeň závislosti.

K posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Praze ze dne 21. 8. 2013 soud poznamenává, že z něj vyplývá, že zdravotní stav žalobkyně ve věci příspěvku na péči komise posoudila za osobní účasti zákonného zástupce žalobkyně, přičemž z tohoto posudku je dále zřejmé, že komise při posudkovém zkoumání vycházela z posudkového spisu Okresní správy sociálního zabezpečení Ústí nad Labem, dále spisu odvolacího orgánu – Referátu odvolání a správní agendy Ústeckého kraje, dále sociálního šetření provedeného v místě bydliště žalobkyně dne 11. 7. 2012, zdravotní dokumentace praktické ošetřující lékařky žalobkyně MUDr. A., lékařských nálezů MUDr. A. (ze dne 21. 5. 2013) a MUDr. P. (ze dne 21. 5. 2013), které zákonný zástupce žalobkyně zaslal komisi, dále vyjádření zákonných zástupců žalobkyně ze dne 24. 4. 2013 a také z podkladů zákonných zástupců žalobkyně pro jednání komise ze dne 21. 8. 2013. K posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Praze ze dne 21. 8. 2013 soud dále předepisuje, že jej ve shodě se žalovaným vyhodnotil jako stěžejní a úplný důkazní prostředek, na jehož základě bylo možné rozhodnout, přičemž plně koresponduje s výsledky provedeného sociálního šetření u žalobkyně dne 11. 7. 2012, jak soud rozvede ještě níže. Posudková komise zasedala v odborném složení, kdy byla při posuzování přítomna odborná lékařka z oboru pediatrie. Přezkum posouzení stupně závislosti žalobkyně byl vypracován na základě objektivních podkladů, a to na základě zdravotní odborné dokumentace, na základě výsledků sociálního šetření, funkčních důsledků zdravotního onemocnění žalobkyně a také vyjádření zákonných zástupců žalobkyně.

Z právě předestřenému průběhu správního řízení tedy vyplývá, že před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí, jímž bylo s konečnou platností rozhodnuto o žádosti žalobkyně o příspěvek na péči, kdy žalobkyně byla uznána závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve II. stupni (středně těžká závislost), že zdravotní stav žalobkyně byl podroben celkem čtyřikrát posudkovému zkoumání ze strany posudkových lékařů, a to jedenkrát v rámci řízení před prvostupňovým správním orgánem a třikrát v rámci odvolacího řízení vedeným před žalovaným. Žalovaný tedy při svém rozhodování nevycházel jen ze stavu dokazování, jak bylo provedeno v řízení před prvostupňovým správním orgánem, a tedy z výsledků sociálního šetření ze dne 11. 7. 2012 a posudkovou lékařkou zpracovaného posudku ze dne 18. 9. 2012, č. j. LPS/2012/2586-UL_CSSZ. Již výše bylo zmíněno, že žalovaný pro účely odvolacího řízení ve věci příspěvku na péči nechal opětovně posoudit zdravotní stav žalobkyně, a to hned dvakrát ještě příslušnou Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad

Labem a jednou Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí v Praze, z jejichž výsledků nakonec vycházel. Tento postup žalovaného byl naprosto legitimní a v intencích ust. § 28 odst. 2 zákona o sociálních službách, neboť jinak postupovat žalovaný nemohl včetně toho, že měl údajně bez dalšího prvostupňové rozhodnutí zrušit bez žádosti o vypracování posudku a věc vrátit prvostupňovému správnímu orgánu k novému projednání, jak namítal zákonný zástupce žalobkyně. Zákonný zástupce žalobkyně by měl vzít v potaz skutečnost, že žalovaný nedisponuje pracovníky s medicínským vzděláním, a proto zdravotní stav žalobkyně včetně jeho dlouhodobosti nemohl sám hodnotit, jelikož k tomu není kompetentní. Rovněž tak žalovaný nebyl kompetentní k tomu, aby si sám bez dalšího, a tedy bez posudkového zkoumání, v rámci odvolacího řízení učinil závěr o tom, že v případě žalobkyně došlo v řízení před prvostupňovým správním orgánem ke špatnému hodnocení zdravotního stavu žalobkyně, když ten nebyl hodnocen jako dlouhodobě nepříznivý ve vztahu k ust. § 3 písm. c) zákona o sociálních službách. Zákonný zástupce žalobkyně proto dle názoru soudu nedůvodně namítal, že žalovaný pochybil, pokud nejednal dle ust. § 50 odst. 1 a ust. § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu.

Dále by zákonný zástupce žalobkyně měl vzít v potaz fakt, že správní řízení před prvostupňovým správním orgánem a žalovaným jakožto odvolacím správním orgánem tvoří jeden celek. Proto případná pochybení prvostupňového správního orgánu, která byla odstraněna v rámci odvolacího řízení, ztrácejí na významu. V daném případě proto ztratilo na významu, jak a na základě jakých podkladů bylo rozhodnuto prvostupňovým správním orgánem. Z tohoto důvodu nemají žádný význam námitky zákonného zástupce žalobkyně vůči posudku posudkové lékařky ze dne 18. 9. 2012, č. j. LPS/2012/2586-UL_CSSZ, a taktéž i vůči prvostupňovému rozhodnutí, když závěry v nich obsažené byly překonány výše citovaným posudkem Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Praze ze dne 21. 8. 2013, jenž byl koncipován jako srovnávací posudek vůči dvěma posudkům Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem ze dne 20. 2. 2013 a ze dne 24. 4. 2013. Tento posudek přitom zjevně překonal i právě zmíněné posudky Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem ze dne 20. 2. 2013 a ze dne 24. 4. 2013, a proto ztrácejí na významu námitky zákonného zástupce žalobkyně vůči těmto posudkům a tudíž se jimi soud dále nezabýval včetně toho, že prvostupňový orgán měl v rámci autoremedury dle ust. § 87 správního řádu své chybné prvostupňové rozhodnutí zrušit a požádat Lékařskou posudkovou službu OSSZ o nový posudek o zdravotním stavu, když dosud nebylo umožněno řádné a úplné posouzení zdravotního stavu žalobkyně, a pokud tak neučinil, postupoval v rozporu s ust. § 54 odst. 4 správního řádu. Soud jako relevantní námitky tedy vyhodnotil námitky zákonného zástupce žalobkyně vůči posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Praze ze dne 21. 8. 2013, jimiž se níže meritorně zabýval.

Ve vztahu k posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Praze ze dne 21. 8. 2013 zákonný zástupce žalobkyně předně namítal, že tato komise hodnotila stupeň závislosti na základě zhodnocení základních životních potřeb v rozporu s ust. § 89 odst. 2 správního řádu a ust. § 2 odst. 2 vyhlášky č. 505/2006 Sb. pouze aktuální zdravotní stav a nikoliv zdravotní stav v době, která předcházela vydání odvoláním napadeného rozhodnutí. Námitky zákonného zástupce žalobkyně v tomto směru soud vyhodnotil jako nedůvodné, když z obsahu dotyčného posudku zřetelně vyplývá to, že se náležitě zabývala zdravotním stavem žalobkyně od 1. 6. 2012 až ke dni vypracování svého posudku, a to

komplexně. Soud proto neshledal, že by v daném případě vznikl rozpor mezi posudkovým zhodnocením a výrokem a odůvodněním dotyčného posudku ze dne 31. 8. 2013.

Dále ve vztahu k posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Praze ze dne 21. 8. 2013 zákonný zástupce žalobkyně zjevně nesprávně namítal, že žalovaný měl vycházet ze skutečností známých mu z úřední činnosti. Již výše bylo soudem zmíněno, že žalovaný v daném případě musel vycházet ve smyslu ust. § 28 odst. 2 zákona o sociálních službách z výsledků posudkového zkoumání ohledně stupně závislosti žalobkyně, a tedy že nemohl bez dalšího vycházet jen ze skutečností známých mu z úřední činnosti. Pokud zákonný zástupce žalobkyně obecně argumentoval tím, že v identickém případě bylo žalovaným rozhodnuto ve prospěch žadatele o příspěvek na péči (Úřad práce v Ústí nad Labem přiznal III. stupeň závislosti, Úřad práce v Chomutově přiznal III. stupeň závislosti a Úřad práce v Mostě přiznal IV. stupeň závislosti), tak k tomu je třeba uvést, že případ žalobkyně je jedinečný, a proto nelze bez dalšího vycházet z výsledků jiného správního řízení, které bylo vedeno s jiným účastníkem, u nějž nepochybně byly dány skutkové odlišnosti vzhledem k tomu, že každá lidská bytost je jedinečná. Soud opakovaně směrem k zákonnému zástupci žalobkyně připomíná, že v daném případě byly určující závěry posudkových lékařů, které byly obsaženy v posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Praze ze dne 21. 8. 2013, jelikož ten byl soudem ve shodě se žalovaným vyhodnocen jako úplný a objektivní stěžejní důkazní prostředek pro vyhodnocení stupně závislosti žalobkyně na pomoci jiné fyzické osoby.

Dále ve vztahu k posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Praze ze dne 21. 8. 2013 zákonný zástupce žalobkyně namítal, že v posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Praze je sice uvedeno, že u žalobkyně musí být dodržována přísná prevence infekčního onemocnění s tím, že při hodnocení životních potřeb v podobě oblékání a tělesná hygiena v něm není vůbec zohledněno období od 16. 4. 2012 do 14. 12. 2012, kdy žalobkyně měla zaveden centrální žilní katétr, třebaže mezi nejčastější komplikace spojené se zavedeným centrálním katétre patří infekce. Ve vztahu k těmto námitkám soud uvádí, že již výše poznamenal, že komise hodnotila zdravotní stav žalobkyně od 1. 6. 2012 až ke dni vypracování svého posudku komplexně, a proto pokud komise vycházela z toho, že žalobkyně měla zaveden centrální žilní katétr „jen“ dočasně s tím, že tato dočasnost nemá vliv na posudkový závěr o tom, že z komplexního hlediska v rozhodné době žalobkyně zvládala tělesnou hygienu a také oblékání a obouvání. Ve vztahu k tělesné hygieně a také oblékání a obouvání Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Praze v posudku ze dne 21. 8. 2013 konstatovala, že v oblasti tělesné hygieny jde o péči zvýšenou, nikoliv však mimořádnou s přihlédnutím k věkové kategorii žalobkyně, přičemž v dané věkové kategorii je rovněž potřeba dohledu při výběru oblečení, zejména vzhledem ke klimatickým podmínkám a v souladu s biopsychosociálním věkem dítěte, s tím, že přechodné zhoršení stavu např. v souvislosti s chemoterapií či respiračním efektem není posudkově rozhodné. Soud se s těmito posudkovými závěry komise ztotožnil, když je vyhodnotil jako rozumné a logické.

Ve vztahu k posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Praze ze dne 21. 8. 2013 zákonný zástupce žalobkyně rovněž namítal, že v případě životní potřeby v podobě výkonu fyziologické potřeby nebylo komisí zohledněno období od července 2012, kdy nastalo výrazné zhoršení pomočování v důsledku léčby spojené s vysokou hydratací, do června 2013, kdy došlo vzhledem k léčbě na nefrologii k výraznému zlepšení. Ve vztahu

k těmto námitkám soud opětovně připomíná, že komise hodnotila zdravotní stav žalobkyně od 1. 6. 2012 až ke dni vypracování svého posudku komplexně, a proto komise nepochybila, pokud konstatovala, že žalobkyně v důsledku léčby onkologického onemocnění je v péči nefrologie pro sekundární noční pomočování pro výraznou hydrataci, kdy byla nasazena příslušná terapie s poměrně dobrým efektem, takže v této oblasti se jedná o péči zvýšenou nikoliv však péči mimořádnou, když léčba probíhá a dle dosavadního průběhu je předpoklad i dalšího zlepšování zdravotního stavu v této oblasti.

Pokud zákonný zástupce žalobkyně namítal, že v případě žalobkyně bylo porušeno ust. § 2 odst. 2 zákona o sociálních službách, jelikož bylo porušeno její právo na projednání věci bez zbytečných průtahů a v přiměřené lhůtě, takže v jejím případě správní řízení trvalo 445 dnů, zatímco v identickém případě trvalo jen 150 dnů a žádosti bylo vyhověno, tak k tomu soud uvádí, že vlastní délka správního řízení a případné průtahy apod. ze strany správních orgánů nemají v daném případě vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Pokud zákonný zástupce žalobkyně měl za to, že správní orgány jsou nečinné, nic mu nebránilo v tom, aby se postupem dle správního řádu domáhal nápravy již přímo ve správním řízení a případně poté v řízení před soudem, ovšem nikoliv cestou žaloby proti správnímu rozhodnutí dle ust. § 65 a násl. s. ř. s., nýbrž pomocí žaloby na ochranu před nečinností správního orgánu dle ust. § 79 a násl. s. ř. s. K vlastní délce předmětného správního řízení a množství úkonů, které žalobkyně ve správním řízení vyvíjela, je třeba podotknout, že tato délka a množství úkonů bylo přímo úměrné procesní aktivitě samotných zákonných zástupců žalobkyně, když na základě jejich iniciativy bylo přikročeno ke zpracování hned tří zdravotních posudků příslušnými posudkovými komisemi v rámci odvolacího řízení.

Dále soud uvádí, že po zevrubném prostudování správního spisu, který soudu předložil žalovaný, soud neshledal, že by v případě žalobkyně bylo jakkoliv porušeno její právo na nestrannost a nezávislost správního úřadu. Námitky v tomto směru, natožpak konkrétní, ostatně žádné ze zákonných zástupců žalobkyně v tomto směru v průběhu správního řízení nevnesl.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti je zřejmé, že žalovaný se nijak neodchýlil od výsledků dokazování, které bylo učiněno v rámci odvolacího řízení žalovaným prostřednictvím posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Praze ze dne 21. 8. 2013, jemuž korespondují výsledky sociálního šetření u žalobkyně ze dne 11. 7. 2012, které nebyly žalující stranou rozporovány. Závěry obsažené v posudku ze dne 21. 8. 2013, které převzal žalovaný do žalobou napadeného rozhodnutí, přitom plně odpovídají i stávající právní úpravě obsažené ve vyhlášce č. 505/2006 Sb. Na základě výše uvedeného byl proto soud nucen dospět k závěru, že žaloba není důvodná, neboť neshledal, že by závěry žalovaného neměly oporu v provedeném dokazování, jak namítal zákonný zástupce žalobkyně. Také soud neshledal, že by v případě žalobkyně bylo porušeno i ust. § 2 odst. 1 správního řádu či ust. § 89 odst. 2 správního řádu, když neshledal, že by v průběhu správního řízení byly zákony a ostatní právní předpisy opakovaně porušovány či nesprávně interpretovány, což se týká i mezinárodních smluv včetně zákonným zástupcem žalobkyně zmíněné Úmluvy o právech dítěte. Proto soud žalobu ve výroku rozsudku ad I. podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve výroku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalovanému náhrada nákladů řízení nepřisluší.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 30. května 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová